

РЕШЕНИЕ

№ 2737

гр. София, 21.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 24.03.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Наталия Ангелова

ЧЛЕНОВЕ: Ванина Колева

Мариета Райкова

при участието на секретаря Зорница Димитрова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **1485** по описа за **2023** година докладвано от съдия Мариета Райкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 - 228 от АПК, във вр. чл.63, ал.1, изр. последно от ЗАНН.

С Решение № 4309/14.11.2022 год. по АНД 12601/21 год. Софийски районен съд, НК, 105-ти състав е отменил наказателно постановление № 21-4332-009541 от 18.05.2021г., издадено от началник група, отдел „Пътна полиция“ СДВР, с което на жалбоподателя Д. Л., на основание чл. 179, ал.2, предл. първо от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лева за нарушение на чл. 20, ал. 2 от ЗДвП и на основание чл. 175, ал.1, т.5 от ЗДвП административно наказание „глоба“ в размер на 150 лева и „лишаване от право да управлява моторно превозно средство“ за срок от един месец за нарушение на чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „в“ от ЗДвП.

Срещу постановеното решение е подадена касационна жалба от началник група при ОПП, СДВР чрез главен юрисконсулт Д.Б., който счита решението за неправилно, необосновано и постановено в противоречие с материалното право. Според касатора АУАН и издаденото въз основа на него наказателно постановление са със спазени изисквания за форма и съдържание. Намира, че показанията на свидетелите са непротиворечиви, ясни и логични и от тях безспорно се установява извършването на процесното нарушение. Счита, че съдът неправилно не е

кредитирал като писмено доказателство декларацията на С.Я (св.Я.) поради неграмотност на подписалото я лице, намирайки, че доказателството не е изследвано с необходимата прецизност. Моли се за отмяна на постановеното решение и присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

В съдебно заседание касаторът не се явява и не изпраща представител.

Ответникът по касационната жалба, в отговор на същата, я счита за неоснователна. Прави подробен анализ на посочените като нарушени разпоредби в наказателното постановление- чл.20, ал.2 и чл.123, ал.1,т.3, б.В от ЗДвП, тежестта на доказване в административнонаказателното производство и значението на отразените в АУАН фактически констатации. Акцентира на обстоятелството, че данните за напусналия местопроизшествието автомобил се разминават в различните доказателствени източници, поради което фактическата обстановка не е изяснена в необходимата пълнота.

В съдебно заседание жалбоподателят не се представлява; депозирана е молба, с която се поддържа отговора на касационната жалба и се претендират разноски.

Представителят на Софийска градска прокуратура моли решението на СРС да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите на страните, намира за установено следното:

Касационната жалба е подадена в законоустановения срок, от надлежна страна и е допустима.

Разгледана по същество, същата е неоснователна.

С оспореното решение първоинстанционният съд е приел, че на 27.04.2021г. младши автоконтрольор при ОПП – СДВР- св.С. Д. е съставил АУАН сер. АА бл. № 950679 против жалбоподателя Д. Л. за това, че на 25.10.2020 г., около 10:50 часа, в [населено място] като собственик на лек автомобил марка „О.“ с рег. [рег.номер на МПС], не може да посочи от кого се е управлявал автомобилът по [улица], с посока на движение от надлез „Н.“ към[жк], като срещу бл. 32 поради несъобразена скорост спрямо състоянието на пътя реализира ПТП с паркиран лек автомобил марка „Д.“ с рег. [рег.номер на МПС], след което напуска мястото без да уведоми органите на МВР. Посочените фактически констатации актосъставителят квалифицирал като нарушения по чл. 188, ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2 и чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „в“ от ЗДвП.

Въз основа на така съставения АУАН, от началник група в отдел „Пътна полиция“ СДВР е издадено обжалваното наказателно постановление №21-4332-009541 от 18.05.2021г., с което на Д. Л. на основание чл. 179, ал. 2, предл. първо от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лева за нарушение на чл. 20, ал.2 от ЗДвП и на основание чл. 175, ал.1, т.5 от ЗДвП - „глоба“ в размер на 150 лева и „лишаване от право да управлява моторно превозно средство“ за срок от един месец за нарушение на чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „в“ от ЗДвП.

Съдът е направил извод, че в хода на административнонаказателното производство са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила при описанието на двете вменени на жалбоподателя административни нарушения. Изложил е подробни мотиви за всяко едно от тях. Така за вмененото нарушение по чл.20, ал.2 от ЗДвП е посочил, че по делото не са събрани доказателства за осъществяването му, не са изяснени причините и обстоятелствата, при които се е случило процесното ПТП- в АУАН е посочено, че ПТП е причинено поради несъобразена скорост спрямо състоянието на пътя, без обаче да са изложени каквито и да е мотиви кое е довело до

това заключение, както и без да е конкретизирано каква е била скоростта на лекия автомобил и какво е било състоянието на пътя; в наказателното постановление също така е отразено, че водачът не е избрал скоростта на движение съобразно атмосферните условия, релефа, условията на видимост, интензивността на движението и други обстоятелства, за да спре пред предвидимо препятствие или създадена опасност за движението; по отношение на посочените обстоятелства нито в акта, нито в НП се съдържат каквито и да е конкретни факти за атмосферните условия, релеф, условията на видимост и интензивността на движението на процесната дата и място. Съдът е заключил, че липсва фактическа обстановка, от която да може да се направи извод за наличие на соченото нарушение и за вината на нарушителя.

По отношение на нарушението по пункт втори също са изложени мотиви, че не са спазени изискванията на чл. 42, т. 4 и чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН, тъй като направеното описание от фактическа страна е неясно и същото не осъществява самостоятелен състав на административно нарушение.

Като самостоятелен извод е посочено, че двете вменени на жалбоподателя административни нарушения са останали недоказани, тъй като от формираната по делото доказателствена съвкупност не може по несъмнен и категоричен начин да се приеме за установено, че нарушенията са извършени при управление именно на лекия автомобил марка и модел „О. 3.“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на жалбоподателя.

Касационната инстанция намира, че обжалваното решение е правилно, постановено в съответствие с материалния закон и доказателствата по делото. Изпълнено е служебното задължение на районния съд да проведе съдебното следствие по начин, който да осигури обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по конкретното дело, при съблюдаване на процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ на доказателствата. Фактите са установени в пълнота и при съвкупната им преценка крайният извод на съда е правилен.

Според касационната инстанция основанията за отмяна на наказателното постановление са водещо материалноправни.

Не е безспорно изяснено (при изчерпани доказателствени възможности) дали настъпилото ПТП е именно с участието на автомобила на жалбоподателя и при положителен отговор- поради какви причини той е напуснал местопроизшествието, за да се твърди, че е осъществил нарушение по чл.20, ал.2 от ЗДВП и на чл.123 ал.1 т.3 б.Б от ЗДВП. Наказващият орган е направил самостоятелна проверка на спорните обстоятелства, събрал е допълнителни такива, които обаче не изясняват по безспорен начин механизма на станалото ПТП и авторството на нарушителя. В това производство подлежи на доказване на първо място личността на нарушителя, а в случая данните за регистрационния номер на автомобила (изходна точка за установяване на авторството) са останали противоречиви;

Противно на твърдението на касатора, на подписаната от свидетелката С. Я. декларация не може да се отдаде доказателствено значение, както поради компрометираните обстоятелства по съставянето ѝ (в разпита си в качеството на свидетеля пред съда тя категорично е заявила, че декларацията е писана от друг, не я е чела, не знае нейното съдържание и е неграмотна), така и заради цялостния анализ на свидетелстването ѝ, в което тя не посочва да е видяла регистрационния номер на

напусналия местопроизшествието автомобил. В хода на административното производство като свидетел-очевидец е посочен И. А. П., който в собственооръчно писано сведение е заявил, че причинилят катастрофата автомобил е О. З. СА7682 МК, но в разпита си в качеството на свидетел пред първоинстанционния съд се установява, че не е очевиден на ПТП. Актосъставителят- свидетелят С. Д., както и полицейските служители, посетили местопроизшествието след подадения от другия участник в ПТП сигнал- В. З. и М. Ж. също не са очевидци и показанията им имат значение относно начина на изпълнение на служебните им задължения и въведените по произведен път и чрез писмени доказателства факти- докладните записки, декларацията от св.Я., протокол за ПТП. Съвкупната преценка на гласните и писмени доказателствени източници, в това число и приобщения звуков файл от Национална система 112 чрез възпроизвеждането му текстово в съдебния протокол, нямат нужната еднопосочност, последователност и категоричност за да се счита, че жалбоподателя Д. Л. е извършил вменените му нарушения.

Съобразно чл.52 ал.4 от ЗАНН административнонаказващият орган следва да изясни фактическата обстановка по безспорен начин и едва след достатъчно еднопосочни и непротиворечиви доказателства да застъпи извода за осъществено нарушение от определено лице.

Като е достигнал до извода, че предпоставките за търсене на административнонаказателна отговорност не са налице, съдът е постановил валидно, допустимо и правилно решение, което следва да се остави в сила.

При този изход на спора, на основание чл.63д от ЗАНН в полза на касатора следва да се присъдят направените разноски за заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 480 лв. Сумата на адвокатското възнаграждение е в размер, близък до нормативно утвърдения минимум по чл.7, ал.2, т.1 във връзка с чл. 18, ал.2 от Наредба № 1/09.07.2004 година за минималните размери на адвокатските възнаграждения, съответства на фактическата и правна сложност на делото и положения труд от адвоката с оглед депозирания писмен отговор на касационната жалба и молба за откритото съдебно заседание. Предвид това възражението за прекомерност е неоснователно.

Воден от горното и на основание чл.63, ал.1, изр. 2 във връзка с чл.221, ал.2 от АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ № 4309/14.11.2022 год. по АНД 12601/21 год. Софийски районен съд, Наказателно отделение, 105-ти състав.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Д. Л. [ЕГН] сумата от 480 /четиристотин и осемдесет/ лева, направени пред касационната инстанция разноски за адвокатско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.